

Sygn. akt III A Ua 309/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 września 2018 r.

**Sąd Apelacyjny we Wrocławiu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych
w składzie:**

Przewodniczący: SSA Maria Pietkun /spr./

Sędziowie: SSO del. Izabela Głowacka-Damaszko

SSA Elżbieta Kunecka

Protokolant: Katarzyna Wojciechowska

po rozpoznaniu w dniu 12 września 2018 r. we Wrocławiu

na rozprawie

sprawy z wniosku A. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O.

o wysokość należności z tytułu składek

na skutek apelacji A. W.

od wyroku Sądu Okręgowego w Opolu Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 14 grudnia 2017 r. sygn. akt V U 1599/17

I. o d d a l a apelację;

II. zasądza od wnioskodawcy na rzecz strony pozwanej kwotę 3.600,- zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

UZASADNIENIE

A. W. odwołał się od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w O. z 19 lipca 2017 r., którą organ rentowy stwierdził, że wnioskodawca jest dłużnikiem organu rentowego z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne i Fundusz Pracy.

Wyrokiem z 14 grudnia 2017 r. Sąd Okręgowy w Opolu oddalił odwołanie wnioskodawcy i obciążył go kosztami procesu w wysokości 3.600,- zł.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Wnioskodawca A. W. począwszy od dnia 1 lipca 2008 r. prowadzi na własny rachunek pozarolniczą działalność gospodarczą na terenie Polski w zakresie działalności agentów i brokerów ubezpieczeniowych. Od ww. daty podlegał obowiązkowi zgłoszenia z powyższego tytułu do ubezpieczeń społecznych i ubezpieczenia zdrowotnego.

W dniu 1 lutego 2012 r. wnioskodawca zawarł umowę o pracę ze słowackim pracodawcą, firmą (...)R.O. z siedzibą w C. (...), (...), Słowacja i z tymże dniem zaprzestał opłacania składek z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej na terenie Polski.

Decyzją z 28 października 2013 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. stwierdził, że ustawodawstwem właściwym dla A. W. w zakresie ubezpieczeń społecznych jest ustawodawstwo polskie począwszy od 1 lutego 2012 r. Wnioskodawca nie zaskarżył ww. decyzji.

Pismem z 17 września 2015 r. odebrany przez wnioskodawcę w dniu 22 września 2015 r., Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. zawiadomił go o wszczęciu postępowania w sprawie określenia wysokości należności z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy, na które składały się należności z tytułu:

- 1) składek na ubezpieczenia społeczne za okres od lipca 2010 r. do stycznia 2014 r. w ramach zakresów numerów deklaracji 01-39 w kwocie 19.698,18 zł, w tym składek 15.703,18 zł, odsetek za zwłokę 3.995,00 zł;
- 2) składek na ubezpieczenie zdrowotne za okres od lutego 2012 r. do stycznia 2014 r. w ramach zakresów numerów deklaracji 01-39 w kwocie 7.754,21 zł, w tym: składek 6.211,21 zł, odsetek za zwłokę 1.543,00 zł;
- 3) składek na Fundusz Pracy za okres od lipca 2010 r. do stycznia 2014 r. w ramach zakresów numerów deklaracji 01-39 w kwocie 1.666,88 zł, w tym: składek 1.324,88 zł, odsetek za zwłokę 342 zł.

Wskazane wyżej należności ustalone zostały na dzień 17 września 2015 r. Jednocześnie tymże zawiadomieniem organ rentowy poinformował wnioskodawcę, że przysługuje mu prawo czynnego udziału w każdym stadium postępowania.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych oddział w O. wezwał wnioskodawcę w charakterze strony do złożenia w terminie 7 dni pisemnych wyjaśnień w sprawie przyczyn nieopłacenia składek, pod rygorem wydania decyzji w sprawie określenia wysokości należności z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy na podstawie dotychczas zgromadzonych dowodów.

Wnioskodawca nie odniósł się do tego pisma.

Pismem z 24 lutego 2017 r. (odebrany przez A. W. 6 marca 2017 r.) organ rentowy zawiadomił wnioskodawcę o zakończeniu postępowania dowodowego. Poinformował, że został wyznaczony mu termin 7-dniowy, licząc od dnia otrzymania zawiadomienia na wypowiedzenie się co do zebranych dowodów i materiałów w sprawie określenia wysokości należności z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne, Fundusz Pracy.

Wnioskodawca nie odniósł się do ww. pisma.

Przy tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy stwierdził, że odwołanie wnioskodawcy jest nieuzasadnione. Jak przyjął Sąd, przedmiotem rozstrzygnięcia w sprawie było ustalenie czy organ rentowy w sposób prawidłowy dokonał ustalenia wysokości zadłużenia ubezpieczonego A. W. z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenie społeczne, ubezpieczenie zdrowotne i Fundusz Pracy za okres uwidoczony w zaskarżonej decyzji. Sąd wskazał przy tym, że problematykę podlegania ubezpieczeniom społecznym i opłacania składek na te ubezpieczenia reguluje ustawa z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, natomiast sprawy związane z podleganiem ubezpieczeniu zdrowotnemu i składką na to ubezpieczenie - ustawa z 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowych ze środków publicznych, a kwestie dotyczące opłacania składek na Fundusz Pracy - ustawa z 20 kwietnia 2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy. Sąd wskazał, że obowiązek ubezpieczenia społecznego osoby prowadzącej działalność gospodarczą wynika z powołanych przepisów prawa i nie jest uzależniony od woli ubezpieczonego lub organu rentowego (art. 13 pkt. 4 w zw. z art. 6 ust. 1 pkt. 5 i art. 12 ust. 1 oraz w zw. z art. 8 ust. 6 pkt. 1 u.s.u.s.).

W rozpatrywanej sprawie składki zostały wymierzone z tytułu prowadzenia przez A. W. pozarolniczej działalności gospodarczej na terenie Polski. Nie było przy tym sporne, że skarżący prowadził taką działalność od 1 lipca 2008 r. (w tym również w okresie objętym sporną decyzją).

Skarżący nie negował samego faktu, że za sporny okres nie uiszczył składek o jakich mowa w treści decyzji z tytułu prowadzenia w Polsce pozarolniczej działalności gospodarczej, ale zarzucił, że w tym czasie, tj. od 1 lutego 2012 r. podlegał ubezpieczeniu społecznemu na terenie innego państwa członkowskiego, gdzie wykonywał pracę najemną.

Sąd pierwszej instancji stwierdził jednak, że kwestionowana obecnie decyzja określa wysokość zaległości składkowych skarżącego i nie dotyczy ustalenia dla wnioskodawcy ustawodawstwa właściwego. Kwestia ta bowiem rozstrzygnięta została wcześniejszą decyzją organu rentowego z 28 października 2013 r., która to decyzja nie została zakwestionowana ani przez słowacką instytucję ubezpieczeniową ani przez samego wnioskodawcę, co spowodowało, że stała się ostateczna.

Sąd ubezpieczeń społecznych jest związany decyzją organu rentowego, która uzyskała przymiot decyzji ostatecznej z tego względu, że nie została zaskarżona do sądu. Oznacza to, w ocenie tego Sądu, że podnoszone obecnie przez skarżącego zarzuty dotyczące kwestii niepodlegania na terenie Polski w okresie od lutego 2012 r. do stycznia 2014 r. obowiązkowym ubezpieczeniom społecznym z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej w związku z wykonywanym w tym okresie zatrudnieniem na podstawie umowy o pracę na terenie Słowacji nie mogą być powodem uznania, że skarżący nie jest obowiązany do uiszczenia należnych składek. Skoro bowiem ostateczną decyzją z 28 października 2013 r., która została doręczona skarżącemu w dniu 30 października 2013 r. zostało ustalone, że wnioskodawca podlegał wówczas ubezpieczeniom z tytułu prowadzenia w Polsce pozarolniczej działalności gospodarczej, to nie ma możliwości dokonania obecnie odmiennych ustaleń. Z kolei konsekwencją uprawomocnienia się tej decyzji jest ustalenie wysokości zaległych składek.

Dalej Sąd pierwszej instancji stwierdził, że skoro wnioskodawca tych składek nie opłacił i nie złożył stosownych dokumentów ubezpieczeniowych, ZUS wszczął postępowanie w celu ustalenia wysokości należności i określił je w zaskarżonej decyzji. Z kolei wymierzenie odsetek od należnych składek Sąd uznał za uzasadnione w świetle art. 23 ust. 1 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych.

W zakresie podnoszonego przez wnioskodawcę zarzutu przedawnienia się obowiązku uiszczenia zaległości składkowych za okres od lipca 2010 r. do lipca 2012 r. Sąd wskazał, że w toku podejmowanych przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. czynności, w związku z którymi postępowanie administracyjne zostało zawieszono (zawiadomienie o wszczęciu postępowania z 17 września 2015 r. wraz z potwierdzeniem odbioru przez wnioskodawcę przesyłki zawierającej to zawiadomienie z 22 września 2015 r.), organ rentowy podjął działania zmierzające do ustalenia zaległości składkowych, wnioskodawca zaś ponownie został wezwany do przedłożenia dokumentacji związanej z przyczyną nieopłacenia składek wymienionych w tymże zawiadomieniu pod rygorem wydania decyzji. W przypadku wydania przez ZUS decyzji ustalającej obowiązek podlegania ubezpieczeniom społecznym, podstawę wymiaru składek lub obowiązek opłacania składek na te ubezpieczenia, bieg terminu przedawnienia ulega zawieszeniu od dnia wszczęcia postępowania do dnia, w którym decyzja stała się prawomocna. W ocenie Sądu, również wszystkie pozostałe (późniejsze) zaległości składkowe ujęte w zaskarżonej decyzji nie uległy przedawnieniu, termin bowiem upływu okresu przedawnienia każdej z tych składek (po uwzględnieniu okresu zawieszenia) przypadał po dniu doręczenia A. W. zaskarżonej decyzji. Sąd pierwszej instancji uznał, że w rozpoznawanej sprawie przedawnienie składek za okresy od lipca 2010 r. do grudnia 2011 r. (po uwzględnieniu zawieszenia biegu terminu przedawnienia tych składek) nastąpiłoby kolejno w datach późniejszych niż dzień 1 stycznia 2017 r., a zatem, stosując do tych składek skrócony 5-letni termin przedawnienia liczony od 1 stycznia 2012 r., uznać należało, że składki te przedawnią się z upływem 1 stycznia 2017 r. Nowe zatem przepisy dotyczące przedawnienia składek przesunęły co prawda końcowy termin upływu okresu przedawnienia na dzień 1 stycznia 2017 r., z korzyścią dla wnioskodawcy, jednakże, wobec doręczenia wnioskodawcy zaskarżonej decyzji 19 lipca 2017 r., nic nie zmieniły w jego sytuacji prawnej i odpowiedzialności za składki określone decyzją. Składki te bowiem okazały się być w całości nieprzedawnione (poprzez zawieszenie biegu terminu przedawniania spowodowane czynnością w postaci doręczenia

wnioskodawcy zawiadomienia o wszczęciu postępowania z 17 września 2015 r., które otrzymał on 22 września 2015 r.).

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy, na podstawie powołanych przepisów oraz art. 477 §1 k.p.c., oddalił odwołanie wnioskodawcy.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów procesu Sąd wydał na podstawie art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. oraz rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

Apelację od powyższego orzeczenia wywiódł wnioskodawca, zaskarżając wyrok sądu pierwszej instancji w całości i zarzucając mu:

1 rażące naruszenie przepisów postępowania mające wpływ na wynik sprawy, a to art. 244 § 1 k.p.c. poprzez uznanie, że Sąd Okręgowy jest związany decyzją Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z 28 października 2013 r., podczas gdy pismo Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z 28 października 2013 r. nie jest decyzją i tym samym nie można uznać, że procedura ustalania ustawodawstwa została zrealizowana zgodnie z przepisami, a ponadto na podstawie pisma nie można rozstrzygać o prawach i obowiązkach związanych z podleganiem się przez odwołującego określone ustawodawstwu,

2 rażące naruszenie prawa materialnego mające wpływ na treść wydanego wyroku, a to art. 13 ust. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 883/2004 z 29 kwietnia 2004 r. w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U. L 200 z 7.6.2004, s. 1) (dalej: rozporządzenie podstawowe lub rozporządzenie nr 883/2004), zawierającego normę kolizyjną wskazującą na ustawodawstwo właściwe dla ubezpieczenia społecznego osoby normalnie wykonującej pracę najemną i pracę na własny rachunek w różnych państwach członkowskich Unii, przez co wyłączona jest możliwość ustalenia prawa właściwego dla tego stosunku prawnego w inny sposób niż wskazany przez normę dotyczącą koordynacji ubezpieczeń społecznych poprzez niezastosowanie powyższego przepisu nakazującego Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych realizacji bezwzględnego obowiązku ustalenia dla odwołującego się w pierwszej kolejności ustawodawstwa słowackiego od 1 lutego 2012 r. do 16 lutego 2014 r. i utrzymanie przez Sąd pierwszej instancji tego stanu niezgodnego z prawem oraz stwierdzenie, że odwołujący był zobowiązany jako osoba prowadząca pozarolniczą działalność gospodarczą do opłacania składek bez wcześniejszej decyzji o ustawodawstwie właściwym i bez decyzji o podleganiu ubezpieczeniom z tytułu działalności gospodarczej, podczas gdy z uwagi na okoliczność rzeczywistego wykonywania pracy na terytorium Słowacji, Zakład Ubezpieczeń Społecznych miał możliwość potwierdzenia dla odwołującego się wyłącznie ustawodawstwa słowackiego, gdyż temu podlegał we wskazanych okresach, zgodnie z literalną wykładnią przepisów rozporządzeń unijnych w zakresie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego z uwagi na zatrudnienie na podstawie umowy o pracę i rzeczywiste wykonywanie pracy najemnej na terytorium innego Państwa Członkowskiego Unii Europejskiej,

3 rażące naruszenie prawa materialnego mające wpływ na treść wydanego wyroku, a to art. 16 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego poprzez podtrzymanie przez Sąd pierwszej instancji decyzji organu ubezpieczeniowego i oddalenie odwołania od zaskarżanego rozstrzygnięcia, podczas gdy decyzja z 19 lipca 2017 r. nie uwzględnia w swej treści art. 13 rozporządzenia nr 883/2004 oraz art. 14 rozporządzenia nr 987/2009, a zatem nie mogą być kwalifikowane jako decyzje w ogóle,

4 rażące naruszenie prawa materialnego mające wpływ na treść wydanego wyroku, a to art. 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) NR 987/2009 z 16 września 2009 r. dotyczącego wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz.U. E 284 z 30.10.2009, s. 1) (dalej: rozporządzenie wykonawcze lub rozporządzenie nr 987/2009) poprzez nieuwzględnienie nadanych odwołującemu się numeru ubezpieczenia rodne cisko w dokumencie registracyjny list FO, podczas gdy Sąd miejsca zamieszkania nie może tej okoliczności zignorować, istnienie bowiem tytułu ubezpieczenia społecznego za granicą wyklucza dokonywanie ustaleń przeciwko dowodowi ubezpieczenia społecznego w innym państwie, co

doprowadziło do niedopuszczalnego dualizmu ustawodawstw i obciążeniem fiskalnym odwołującego się, mimo, że za sporny okres składki zostały odprowadzone do słowackich instytucji właściwych,

5 rażąco naruszenie prawa materialnego, a to art. 6 ust. 1 pkt 5, art. 8 ust. 6 pkt 1, art. 12 ust. 1, art. 13 pkt 4 oraz art. 83 ust. 1 ustawy z 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (dalej: s.u.s.) poprzez ich błędne zastosowanie, podczas gdy w sprawie odwołującego się zastosowanie znaleźć powinien wyłącznie art. 13 ust. 3 rozporządzenia nr 883/2004, zgodnie z którym odwołujący się podlega ustawodawstwu słowackiemu jako ustawodawstwu Państwa Członkowskiego, w którym wykonywał pracę najemną za wynagrodzeniem pozostającą w zbiegu z prowadzoną działalnością gospodarczą.

6 rażąco naruszenie przepisów postępowania, a to art. 1 ust. 2 lit. e w zw. z art. 5 ust. 1, art. 6 i art. 16 rozporządzenia wykonawczego poprzez podtrzymanie ustalenia ustawodawstwa polskiego i usankcjonowanie zaniechania podjęcia współpracy między instytucjami, bez jednoczesnego powzięcia uzasadnionych wątpliwości w myśl art. 5 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego, co doprowadziło do zaniechania uskutecznienia w pełnym zakresie procedury dialogu i koncyliacji określonej tak w art. 6 i art. 16 rozporządzenia wykonawczego, jak i w postanowieniach Decyzji Nr A1 Komisji Administracyjnej z 12 czerwca 2009 r. w sprawie ustanowienia procedury dialogu i koncyliacji w zakresie ważności dokumentów, określenia ustawodawstwa właściwego oraz udzielenia świadczeń na mocy rozporządzenia podstawowego,

7 wydanie zaskarżonej decyzji i wyroku Sądu Okręgowego stwierdzającego obowiązek zapłaty zaległych składek mimo braku wcześniejszych decyzji o ustawodawstwie właściwym dla odwołującego się, jak też braku decyzji o podleganiu przez odwołującego się obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu, rentowemu i zdrowotnemu z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej.

Wskazując na powyższe zarzuty skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości poprzez jego uchylenie bądź zmianę w całości w ten sposób, że Sąd Apelacyjny uchylił zaskarżany wyrok w Opolu V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wydany 14 grudnia 2017 r. oraz poprzedzającą go decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w O. z 19 lipca 2017 r., względnie o uchylenie zaskarżanego wyroku Sądu Okręgowego oraz decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania organowi ubezpieczeniowemu ze wskazaniem na stwierdzone uchybienia, a także zasądzenie od organu ubezpieczeniowego na rzecz odwołującego się wniesionej opłaty sądowej od apelacji.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja wnioskodawcy jest nieuzasadniona.

Przedmiot postępowania wyznacza treść decyzji organu rentowego. Zaskarżoną decyzją z 19 lipca 2017 r. ZUS w O. stwierdził, że wnioskodawca jest dłużnikiem organu rentowego z tytułu nieopłaconych składek na ubezpieczenia społeczne, ubezpieczenie zdrowotne i Fundusz Pracy. Decyzja ta jest tylko konsekwencją wcześniejszego i prawomocnego ustalenia dla wnioskodawcy, jako właściwego, ustawodawstwa polskiego w zakresie ubezpieczeń społecznych od 1 lutego 2012 r. W znajdującym się w aktach sprawy piśmie ZUS-u z 28 października 2013 r. jasno wskazano, że dla A. W. ustala się jako właściwe ustawodawstwo polskie, mimo że jest on zatrudniony przez przedsiębiorcę, mającego siedzibę na Słowacji, przy czym jednocześnie zaznaczono, że ustalenie to ma charakter tymczasowy i stanie się ostateczne w ciągu dwóch miesięcy od poinformowania o tym fakcie słowackiej instytucji, jeśli nie zgłosi ona zastrzeżeń. Wskazano również, że wnioskodawca może wnieść o wydanie decyzji, jeśli nie zgadza się z takim określeniem ustawodawstwa. Jak słusznie zauważył Sąd Okręgowy wnioskodawca na to pismo nie zareagował.

A. W. został objęty polskim systemem ubezpieczeń społecznych, bo bezspornie w Polsce prowadzi działalność gospodarczą i z tego tytułu nie opłacał składek na obowiązkowe ubezpieczenia społeczne, gdyż uważał, że podlega ustawodawstwu słowackiemu z tytułu zatrudnienia wykonywanego na Słowacji i z powodu zgłoszenia się do słowackiego systemu ubezpieczeń społecznych. Skoro, jak ustalił Sąd pierwszej instancji, A. W. został prawomocnie wykluczony ze słowackiego systemu ubezpieczeń społecznych, a niewątpliwie wykonuje działalność pozarolniczą w

Polisce i nie opłacał z tego tytułu składek od 1 lutego 2012 r. do stycznia 2014 r., to w tej sytuacji ZUS słusznie wymierzył zaległe składki. Zaskarżona decyzja jest zatem prawidłowa.

Należy wskazać, że jak wynika z akt sprawy, organ rentowy, kwestionując istnienie tytułu ubezpieczenia A. W. na Słowacji, przeprowadził stosowne postępowanie w oparciu o art. 16 ust. 4 i art. 5 rozporządzenia wykonawczego, nawiązując wymaganą współpracę z organem słowackim. Słowacka instytucja ubezpieczeniowa, w piśmie z 23 września 2013 r. wskazała, że zatrudniająca wnioskodawcę (...) s.r.o. jest firmą fikcyjną i na terenie Słowacji nie dochodzi do faktycznego wykonywania pracy przez jej pracowników, co powoduje, że słowacki organ rentowy wyda decyzję o niepodleganiu przez A. W. prawodawstwu słowackiemu. Informacje te zadecydowały o tymczasowym ustaleniu dla wnioskodawcy ustawodawstwa polskiego, co znalazło odzwierciedlenie w piśmie z 28 października 2013 r., które słowacki organ otrzymał 6 listopada 2013 r. i nie wniósł do niego zastrzeżeń. W konsekwencji ustalenie jako właściwego ustawodawstwa polskiego stało się ostateczne i na tym etapie postępowania nie jest możliwe rozpatrywanie zarzutów odnoszących się do tej kwestii.

W razie braku pewności co do określenia mającego zastosowanie ustawodawstwa, wymagane było wyczerpanie przez organ rentowy trybu postępowania z art. 16 ust. 4 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) NR 987/2009 z dnia 16 września 2009 r. dotyczące wykonywania rozporządzenia (WE) nr 883/2004 w sprawie koordynacji systemów zabezpieczenia społecznego (Dz. Urz. UE L2009/284/1) (vide: wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 stycznia 2016 r. sygn. akt III UK 61/15).

Wymagane ustalenia są czynione tylko pomiędzy instytucjami ubezpieczonymi zainteresowanych krajów, a w niniejszym procesie wykazano, iż decyzja z dnia 28.10.2013 r. w świetle przeprowadzonej korespondencji ze słowacką instytucją ubezpieczeniową stała się ostateczną.

W świetle powyższego, skoro wnioskodawczyni prowadziła pozarolniczą działalność gospodarczą zobowiązana była do opłacania składek na obowiązkowe ubezpieczenia społeczne na podstawie powołanego art. 46 ustawy systemowej w zw. z art. 6 ust. 1 pkt 5 i 12 ust. 1 i 13 pkt 4 oraz art. 18 ust. 8 tej ustawy. Obowiązek podlegania ubezpieczeniu zdrowotnemu wynika z art. 66 ust. 1 pkt 1 lit c w zw. z art. 79 i 81 ust. 2 ustawy z dnia 27.08.2004 r. o świadczeniach z opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz.U. j.t. 2014/1138 ze zm.).

Obowiązek opłacenia składek na Fundusz Pracy wynika z art. 104 ust. 1 pkt 3 ustawy z dnia 20.04.2004 r. o promocji zatrudnienia i instytucjach rynku pracy (Dz. U. j.t. 2018/1265).

Skarżący formułując zarzuty apelacji całkowicie pomija fakt, że wybór jako właściwego ustawodawstwa polskiego w zakresie ubezpieczeń społecznych został dokonany w opisanym wyżej trybie, a określająca go decyzja stała się ostateczną, nadto zakres kognicji polskiego sadu i organu ubezpieczeniowego nie sięga badania rzeczywistego charakteru zatrudnienia na terenie innego kraju członkowskiego. Niezasadne jest stanowisko wnioskodawcy wyprowadzającego wniosek o podleganiu ubezpieczeniu na terenie Słowacji z faktu uzyskania numeru ubezpieczenia (registracyjny list FO). Jest to dokument złożony przez stronę, ale jego weryfikacji dokonuje dopiero właściwa instytucja ubezpieczeniowa oceniając, czy istnieje tytuł podlegania ubezpieczeniom społecznym. W przypadku wnioskodawcy z pism słowackiej instytucji ubezpieczeniowej wynika, że jednoznacznie zaprzeczono istnieniu takiego tytułu, uznając zatrudnienie w powołanej firmie za fikcyjne.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny, na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację wnioskodawcy jako bezzasadną.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c. oraz § 10 ust. 1 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U.2018.265 j.t.).

SSO del. Izabela Głowacka-Damaszko SSA Maria Pietkun SSA Elżbieta Kunecka